

העתיקו את פעילותם מהארץ לקוסטה ריקה. מיכל נלסון ויואל רחמילביץ' משמאל: אתר הנופש "אדמות מאוהבות"

אדמות

הנופים מהממים, הראפטינג מסעיר והאוכל צמחוני. כן, "טייראס אנמורדאס", אתר נופש שהוקם על ידי קבוצת ישראלים בקוסטה ריקה, הוא גן עדן. אבל מתחת לפני השטח מתרחשים דברים פחות מקובלים. כתבת "7 ימים" בודקת מדוע מתנזרים חברי הקבוצה מסקס, מרבים לצום, ובעיקר מה הקשר בינם לבין כת קיצונית שפעלה בעבר בארץ

// איימי קליין, קוסטה ריקה

רות הערפל, משהו יחצני ומלוקק למדי. דקלים מנשבים, מעיינות מפכים, אוכל טבעי. בקיצור, גן עדן. והמקום אכן נפלא. הלובי, המואר באור רך, מלא בצמחים ובעצי טיק. הריחות מעוטר בכי ריות, והאווירה הכללית טרופית וקולוניאלית. משמאל לדלפק הקבלה מתבונן כך פסל עץ בגודל כה התקרה בדמות אל אינדיאני. "בואי, שבי, תירגעי. קחי קפה", יניב אפור, פקיד הקבלה כחול העיניים ובעל

הכביש בקוסטה ריקה צר, מפותל וחד לקלק בגלל הגשם, ואנחנו נוסעים ביער ירוק עוצר נשימה, 80 ק"מ מצפון לנמל התעופה סן חוזה, בדרך ליער סן לורנטי. זו. אני בדרכי ל"טייראס אנמורדאס", "אדמות מאוהבות", אתר אקולוגי שהוקם לפני ארבע שנים על ידי 17 ישראלים שרצו לחיות ולעבוד בצוותא ולנהל אורח חיים צמחוני וירידותי לבעלי חיים. במקור התכוונתי להכין כתבת תיירות על המקום, שניגלה מתוך יע

חשיפה

צילום באדיבות: אגודת מאוהבות, קוטורדיקה

בואינה למה היא מטאטאת את אותה נקודה שוב ושוב? "אדמות מאוהבות"

זיקת בוס'נום אבא שלי הציע שאתחתן עם אלמנה, אם לארבעה ילדים, רק כדי שיהיו לי ילדים, ואני מכין שלא אכפת לו מה יהיה כל עוד תהיה המשכיות של הדרורה, אבל אני לא מתכוון לעשות את זה בשבילו – אני מתכוון לעשות הכל בקצב שלי."

שלוסברג מסביר שקונפורמיות אינה דבר נורא כל כך. "את חייבת להבין – זה לא שיש לנו כל כך הרבה דעות. אנחנו מנהלים חיים פשוטים מאוד. אנחנו קבוצת חברים שחולקים את הרכוש, שעובדים ביחד, שותפים לעסקים שמנסים לעשות את הטוב ביותר למען עצמנו ואיש למען חברו."

לפני ארבע שנים רכשה החברה מלון מתפורר ומרכז פעילות אתגרית. הם עבדו קשה כדי לשקם אותם. במלון, המשתרע על שטח של 650 דונם, יש 33 חדרים והוא יכול לארח 80 איש. המבנה לא מפואר במיוחד וממוקם בבניין בן קומה אחת. לכל אחד מהחדרים יש מרפסת אחורית המשקיפה ליער, השרוי דרך קבע בתוך ענן ערפל. בשטח המלון יש גן עדן קטן: שמורת יער, נהר, מפלים, אגמים מלאי כותיים, מלון לבעלי חיים שבו הם מאכסנים את עשרות הכלבים שלהם (החתולים משוֹרֵטִים חופשי) ומרכז לספורט אתגרי שמציע מסע מעל צמרות עצי הג'ונגל על ערסלים ורתמות, שיט בקאנו (מבעד למפלים) וטיולי רכיבה על סוסים.

הם חיים יחד (בנפרד מהתיירים), במעורבות נפרדים לגברים ולנשים, אוכלים ארוחות צמחוניות ונטולות גולטן ודלות קלוריות, לא לובשים עור, לא שותים אלכוהול ולא משתמשים בסמים. יום אחד בשבוע הם צמים, "כדי לנקות את הגוף", הם מסבירים. המוטו שלהם, כפי שהם הגדירו אותו באוונג'ר: עבודה קשה, בניית מערכת יחסים נעימה בינם לבין עצמם והענקת יחסים לבעלי חיים. הדברים האלה, הם אומרים, הופכים אותם לאנשים טובים יותר. או כמו שמגדיר זאת תומר פרופק, "אני חנו אוהבים בעלי חיים ורוצים להגן עליהם ולתקן את העולם. אנחנו רוצים להפוך את בני האדם לטובים יותר, ואהבת לרעך כמוך."

אלא שבחומה האירילית הזאת ישנם בקיעים. ירדן גבע הגיעה עם שניים מחבריה לטיול בן שבועיים וחצי בקוסטה ריקה, שכלל גם עצירה בטייראס אנמורדאס. האווירה במקום והתנהגותם של החברים בקבוצה הכניסו בה אישקט.

"קיבלתי מהם תחושה מוזרה מאוד", אומרת גבע. "הייתי כבר בהרבה מקומות של צמחונים ברחבי העולם ולא קיבלתי תחושה דומה. משהו פה מאוד מוזר. הם מבודדים וחיים זה עם זה בנייתוק מוחלט מהעולם. הם גראים מאוד חיוורים, כחוישים, קודרים ועייפים, והם עובדים כל הזמן, נון סטופ."

של מינהל מקרקעי ישראל לא הצליחה לארגן לנו מקום משלנו", אומר טל "טולי" הליבני, גבר בן 40 ומשהו עם קרחת מבריקה ועיניים שחורות ויוקרות. הליבני מנהל חברת תעופה מסחרית, "טוטאל סקיי לאנדרס", שמהווה את אחד ממקורות ההכנסה של "אדמות מאוהבות". "במקור התנועה הקיבוצית רצתה לתת לנו קיבוץ ברמת הגולן שעמד בפני פירוק. היו שם 18 אנשים שלא הסתדרו ביניהם."

"שמענו על קוסטה ריקה, באנו כמו מר גלים, לתור את הארץ, והתאהבנו במקום", אומר איתי כהן, בראשית שנות ה-30 לחייו. "לא התכוונו לפתוח מלון, אלא פשוט לייסד מקום שיגיש ללקוחות אוכל צמחוני."

אבל איך בנויים היחסים ביניהם? האם כולם מקיימים יחסי מין עם כולם?

הם מחליפים ביניהם מבטים ופורצים בצחוק, כאילו זה היה הדבר המצחיק ביותר ששמעו מימיהם. "לא, לא, לא! אנחנו כמו משפחה", אומרת עינת לסינג. "החלטנו לחיות בגפנו. כל אחד מאיתנו מצא את דרכו האישית והחלטנו לעשות את זה ביחד. זה המבנה החברתי שלנו."

"אנחנו לא מקיימים יחסי מין פה", מצהיר שלוסברג. "אני יכול לדבר בשם עצמי ואני מאמין שדעתי משקפת את זו של רבים בקבוצה. היו לי התנסויות אישיות בעבר עם מערכות יחסים ואני לא מעוניין יותר. אנחנו עובדים על עצמנו כל הזמן", הוא אומר, "ולכן סביר להניח שלכל חברי הקבוצה לא יהיו ילדים. ככלל – אנחנו לא מעוניינים בילדים." "למה מישוהו שעוסק ביוגה במשך 35 שנים ולא מעשן או שותה ואוכל רק מזון מקרוביטי לא נחשב חבר בכת?" מודעק הליבני. "זה מה שהחברה חושבת עלינו. ההורים שלי שואלים אותי אותן שאלות, 'טל, למה אתה חי בקוסטה ריקה? למה שלא תתחתן ותגור בפנטהאוז ברמת אביב?'"

לאטילאט אני נוטשת את הרעיון להתמקד בתיירות של המקום, ומתחילה לקלוט שאולי הולך פה משהו מסתורי ומעניין יותר. כולם פה שקופים מרזון וחיוורים למראה. עבודה סיופית מסכיב לשעון גורמת להם להיראות עייפים מאוד. באחד הימים שאלתי את הטבחית מדוע היא נראית כה מותשת. בתגובה הניחה את ידה על פניה והתנצלה ששכחה להתאפר.

חלק מהחברים מתוודים שצמצום תזונתי הוא סוג של ערך כאן. הליבני אומר שהוא היה מאורס שלוש פעמים, ונהג לעשן חפיי סות שלמות של סיגריות מדי יום. "אני רוצה להיות כאן ולאכול עדשים ולשקול 25 ק"ג פחות ולחיות חיים ארוכים יותר ולעשן פחות. אני לא רוצה לשתות יין עם הבשר הארום שלי – אני לא אוכל בשר ארום! אני לא אוהב את הבאז ואת ההנג'אובר. אני לא אוהב מר"

של הליבני: "אנחנו לא מקיימים יחסי מין פה. היו לי התנסויות אישיות בעבר עם מערכות יחסים ואני לא מעוניין יותר. וכך גם חושבים האחרים"

"אני רוצה להיות כאן ולאכול עדשים. אני לא רוצה לשתות יין עם הבשר הארום שלי. אדום! אני לא אוהב מוזיקת בוס'נום!"

מין זר

פני התינוק מקבל את פניי בחום. אני מניחה את התיק שלי. "אני רוצה לקבל את החרר שלי בבקשה", אני אומרת. "נהג מחכה", אני מצביעה על גבר קוסטה ריקני מבוגר שהביא אותי לכאן מנמל התעופה בלי להוציא מילה כל הדרך.

"החרר שלך יכול לחכות. הנהג יכול לחכות", אומר אפור, כאילו נכנסנו למציאות אחרת, שבה יש לנו כל הזמן שבעולם. מלצר מביא לי קפה עם עוגייה בצורת לב. לבבות אפשר לראות כאן בכל מקום. על השולחנות, על הקירות, על המדפים. אפילו הרשא הירוק בורץ גוים בצורת לב.

הסייגים הראשונים שלי לגבי המקום מתחילים כשאסף שלוסברג מגיע בחולצת פולו שחורה ומכנסיים שחורים, המרמזים של המקום. שלוסברג, 33, גבוה, רוה מאוד ומקריה, מתקרב אל דלפק הקבלה כשהוא אחוז מכשיר קשר. "ביקשת לשוחח על המקום", הוא אומר בקול סמכותי. "נשמח לעשות זאת. אני אארגן את כל הקבוצה לדבר איתך מאוחר יותר." כל הקבוצה, אני תוהה, לראיין 17 אנשים ביחד? אולי אוכל פשוט לשבת ולדבר איתך ביחידות? "אין דבר כזה", הוא מסביר. "אנחנו עושים הכל יחד."

משפחה אחת גדולה

אחרי תפריט צמחוני שכולל חומוס, שק-שוקה, לזניה ופאר-תאי אני מתיישבת איתם לראיון הקבוצתי בלובי, לפני מה שהם מגדירים "ישיבות הלילה שלהם" (שאליהן אסור לאיש זר להיכנס). הם נכנסים, לבושים בתלבושת האחידה השחורה, ועוטפים אותי מכל הכיוונים: על הרצפה, על הכריות, על הכיסאות.

אז ספרו, איך הגעתם למקום הזה? הם מתחילים לדבר בבת אחת ומתרגשים כילדים. "היינו חברים הרבה שנים, ואנחנו מכירים זה את זה כבר 15 שנים מכל מיני מסגרות חברתיות", מסבירה רונה שטיין, שעובדת בשיווק יחד עם אסף. "כולנו שותפים עסקיים, שותפים לדירה, חברים, ותמיד חלמנו שיהיה לנו מקום משלנו, מקום צמחוני." "רצינו מקום בישראל, אבל הביורוקרטיה

גם הדשא מעוצב בצורת לב. "אדמות מאוהבות"

הורה של אחד החברים: "מיכל ויואל קובעים לו מה לאכול ומכריחים אותו לצום של פעם בשבוע. הוא עובד כמו חמור ללא תשלום, ושומע כל הזמן שלא צריך להביא ילדים"

לאכילה ולשתיה. זה חלק ממה שאנחנו עושים פה. אנשים אומרים לי, 'אסף, אתה עובד קשה מדי', אבל אני אוהב לעבוד ולא זקוק לחופשה. הפסקתי לגלוש באינטרנט ועוד עיסוקים רומים, כי יש לי את העבודה שלי".

ואם מישהו רוצה לנהל?

"אין בעיה. אם הוא עייף הוא יכול לנהל. הוא פשוט צריך לשאול את הקבוצה אם זה בסדר מצדו, כי את כל ההחלטות אנחנו מקבלים בקבוצה".

מה אתם עושים עם ההכנסות מפעילות המלון והאתרים התיירותיים?

"אנחנו זקוקים לכסף כדי לחיות ברווחה – אנחנו לא קונים בגדים מפוארים, אבל כן רוצים לחיות בנוחות".

זה לא נשמע כל כך מתאים לחיים של פשוטות וטבע.

"החלום שלנו הוא להציל בעלי חיים, ואנחנו זקוקים להמון כסף לשם כך", מסביר הליבני. "את יודעת, כשאני מוכר מטוסים זה מסייע להצלת חתולים וכלבים שאנשים נוטשים בכבישים הראשיים ואנחנו אוספים אלינו לקבלת טיפול. יום אחד, אני מקווה, יהיה לי די כסף כדי לקנות חלקת ארמה נוספת להצלת בעלי חיים".

אז החלטתם לוותר על החברה האנדר-שית? היא לא התאימה לכם?

"אנחנו 'צפונים' טיפוסיים, עם כפיית כסף בפה. ילדים ממשפחות טובות ומכיר סטות שהלכו לתיכונים טובים, שהיו להם חברות, שעשו כל מה שציופו מהם. מנקודת מבט של החברה נדמה שאני מוותר, אבל זה לא היה מה שרציתי".

כשמגיעים לנושא של גלסון ורחמיל-ביץ', שלוסברג והליבני מזדעפים. "אנחנו לא רוצים להיכנס אליהם", אומר שלוסברג. "קיבלנו אותך בסכר פנים יפות, ממש כידידה, ואנחנו מקווים שלא זה כיוון הכתבה".

אני רק מבקשת לדעת מה החשפעה שלהם באן. מה הקשר שלהם למקום?

"את יודעת מה – אל תעשי את הכתבה", מתרגז הליבני. "אין צורך. אנחנו לא רוצים להיכנס למקומות האלה. חיפשו אותנו בע' בקוסטה ריקה, אנחנו מרוצים, יש לנו חיים ואנחנו לא מפריעים לאף אחד. למה בכלל לחטט בכיוונים האלה?"

כיש כאלה שטוענים שאתם ממשכיבים באותן השיטות. שרמילביץ' ונלסון ממשכיבים לקבוע את הכללים ושהם גורמים לנתק בין אנשים למשפחותיהם.

"יואל ומיכל הם חברים שלי כבר 20 שנה. מה את רוצה שאני אגיד לך – שהם לא חברים שלי? ובעניין המשפחות: מדובר בחברה בני 30 ומעלה, אז אני לא חושב שזאת טענה עניינית. יש כאלה שרואים בהם כת, אבל אני חנו לא. מבחינתי הם חברים. אני מסתכל על הפעילות שלהם מנקודת מבט שונה לחלוטין מאשר את. יש כאלה שהם מלאים בתסכולים כלפינו, אבל זאת לא הבעיה שלנו. אנחנו אנשי שלום".

ולא ידעתי איזה שינוי אני רוצה. הרגשתי שחסר לי משהו – קורה שאדם מרגיש בודד ולא יודע איך לפתור את זה. ברגע שפגשתי את האנשים האלה הרגשתי משהו".

לפתע ניגש אליה אחד העובדים ולחש לה משהו באוזן. "סליחה", היא אומרת, "יש לי שיחת טלפון". היא מקבלת את השיחה בקבר לה, מכריזה בקול רם: "אני באה מיד" וחוזרת אליי בריצה. "אני מצטערת, אבל יש בעיה רחופה באחד החברים. אני חייבת ללכת".

בעיה רחופה? בולבם בסדר?

"כן, כן. פשוט אני חייבת לנקות את אחד החברים".

ותחזרי לפה כדי לדבר איתנו?

"או, לא, אני לא יכולה. אבל את חייבת להבין שזה פשוט מקום נהדר ונפלא. אני פשוט אוהבת להיות פה". וכך הסתיימה השיחה.

באותו לילה, אחרי יום של פעילות מדהימה – 12 מסלולי הליכה דרך יערות הגשם, כשאני קשורה לרתמה ולכלבים – אני מבקשת מהליבני ומשלוסברג שיחת השלמה. שלוסברג, יליד 1977, מתאר את ילדותו ברמת גן "רגילה". הוא למד בתיכון בליך, שיחק כדורגל והיה מפקד בדרגת סמל בנח"ל. לדבריו, הוא פגש את "החברה" האלה אחרי שסיים את שירותו הצבאי בגיל 21 וחצי, אז החל ללכת לסדנאות של מיכל נלסון. "נהגנו ללכת לסדנה אחת לחודש. השבתי שיש פה הזדמנות להיות אדם טוב יותר משאני עכשיו – זה היה הרגש החזק ביותר שחשתי, וזה מלווה אותי כל הזמן".

מה עשיתם בסדנה?

"נהגנו להיפגש ולהתאמן באמירת האמת זה לזה, ואיך להפוך כל אחד מאיתנו לאדם טוב יותר. עכשיו האימונים נגמרו כי אנחנו חיים יחד כל הזמן. אנחנו מקפידים לומר את האמת איש לרעהו, מי אנחנו ובמה אנחנו מאמינים. כולנו דומים בחול-שות שלנו. אתה רואה את עצמך משתקף באחרים ומנסה לומר את האמת, וכך להפוך לאדם טוב יותר, שלומד להקשיב לזולת".

למשל?

"כשיש משהו שלא מוצא חן בעיניי אצל טל – כי לטל יש הרבה מגרעות, ממש כמו לי – אני אומר לו, 'אני לא אוהב את זה וה'. אני אומר לו כי אני רוצה שהוא ישתפר".

הליבני מחיך. "אנשים כמו אסף עוזרים לי. זה לא קשה. אתה פשוט משנה הרגלים ונפטרת מהדברים הרעים. בעולם החיצון, כל האנשים ממשכיבים לצבור בתוכם רגשות רעים בחיים והופכים לאנשים קשים וממורמרים. אנחנו לא רוצים את זה. אני בטוח במאה אחוזים שאני אדם טוב יותר משהייתי לפני שהגעתי הנה, וזה מה שחשוב לנו. אפשר לומר שזאת הרת היחידה שלנו, כי חוץ מזה אנחנו לא אנשים רתיים".

למה החברה עובדת כל כך קשה?

"עבודה משחר עד לילה היא סוג של אורח חיים שבו יש צורך באישיות חזקה. לכן גם אין צורך בחופשות. אני מתייחס לעבודה כמו

במלכודת הרבש שטמנו להם המנהיגים ומאמינים שהם מאושרים, מצאו את האמת ובע' לי חשיבה עצמאית. אולם המציאות מוכיחה שלא כך הם פני הדברים. כמו בכל כת, גם כאן מדובר בקבוצה של אנשים שאיבדו את האינדיבידואליות שלהם לטובת החשיבה הקולקטיבית של הקבוצה. הם לא מסוגלים להטיל ספק או לחשוב בצורה ביקורתית. הם איבדו את זהותם העצמית. כל תפיסת העולם שלהם מונחת אך ורק על ידי מנהיגי הקבר צה. הם השאירו את העבר, המשפחה והחברים שלהם מאחור ובהירו להשתעבד לקבוצה. סדר היום שלהם מאוד אינטנסיבי, הם סובלים ממחסור בתזונה וייתכן שאף ממחסור בשינה. אין להם מסוגלות לקבל החלטות בעצמם או להפעיל שיקול דעת בנוגע לחייהם. בגלל טכניקת השליטה הנהוגה בקבוצה (Mind Control) הם לא מסוגלים לראות שהם מתנהלים בצורה שמונעת מהם את הוכחת הבסיסית לחופש ושהם כעבדים בכת".

ביחד כל הזמן

התיאורים הללו תואמים גם את תחריט שותיהן של משפחות החברים ב"אדמות מאוהבות". אחד מהם, שביקש להישאר בע' לום שם מחשש שבנו ינתק את הקשר עימו באופן סופי, כפי שכבר איים לעשות בעבר: "מיכל ויואל קובעים לו מה לאכול ומכריחים צום של פעם בשבוע. הוא עובד שם כמו חמור ללא תשלום, ושומע כל הזמן שלא צריך להביא ילדים לעולם הזה. כל מה שמכיל אומרת זהו זה, מדובר במשהו קדוש".

איך ראת את זה?

"לפני כמה חודשים שלחתי לו כרטיס טיסה והוא הסכים לבוא לארץ לכמה ימים. כל חמש דקות מיכל או יואל התקשרו לתת לו הוראות. הוא סיפר להם, בנוכחותי, שהוא לא מרוצה פה, אצלנו בבית. התחושה שלי היא שהוא מאוד השתנה שם. הוא היה אישיות מלאת חיים. עכשיו הוא נראה חזק כזה. אנחנו מאוד עצובים, אבל מה כבר אפשר לעשות?"

לא רק רחמילביץ' ונלסון מעוררים זיכרונות מהעבר המפוקפק של החברה בישראל. וזאתו לשעבר של אחד החברים האחרים שפגשתי בקוסטה ריקה סיפרה לי כיצד הושפלה על ידו במעין טקס של התערטלות רגשית. "הוא דרש ממני להיכנס למרכז המ' עגל ולהכריז בפני כולם שאני מבינה מדוע הוא מתנזר מסקס, ומקבלת את העבודה שאיני יכול להמשיך להיות בך. זה היה מאוד לא נעים".

היחס אליי במלון משתנה ברגע שאני מתחילה לשאול יותר מדי שאלות. כך, למשל, התחלתי ראיון עם אחת הבורות, גרושה באמצע שנות הארבעים לחייה, שמאסה לדבריה ב"חיים הרגילים". "המקום הזה הוא כמו מתנה בעיניי", היא אומרת. "הגעתי לנקודה שבה רציתי לעשות שינוי,

ביום כיפור ישבו גבע וחבריה בלובי והתבוננו בכמה מחברי הקבוצה. הם חזרו וניקו את אותה הנקודה עצמה שוב ושוב ושוב. אחת מהן ממש הסתובבה שעות סביב עצמה כשהיא מטאטאת ומטאטאת. היא נראתה כאילו היא תחת השפעת היפנוזה". גבע גם מצאה טעם לפגם בעור בדה שהם מטיפים לאהבת בעלי חיים, אבל שומרים על הכלבים שלהם בתוך "מלון לכלבים", במקום להוציא אותם לחופשי. הכלבים נעולים על מנעול וברייח כל שעות היממה, פרט לזמן שבו מוציאים אותם לסייבוב – ואז ומחזירים אותם למלונה.

בניסיון לאתר את החבורה העל-זה בטייראס אנמורדאס מוכרת בישראל, פניתי לרנית קרן, יו"ר העמותה להגנה מפני כתות. קרן ציינה כי קבוצת "אדמות מאוהבות" מעלה אצלה ויכרונות של כת שפעלה בישראל עד לפני שנים אחדות. היא עברה על התמונות של חברי הקבוצה המופיעות בשלוח האינטרנט שלהם וזיהתה בין החברים את שני המנהיגים של הקבוצה ההיא, מיכל נלסון ויואל רחמילביץ'. השניים גם חתומים, ביחד עם הליבני, שלוסברג ורחמילביץ', על חלק מהדיווחים השגרתיים של החבורה באתר, כמו למשל הדיווח הזה מ-2006: "אנחנו כבר חודשיים כאן, סיימנו לנקות את המטבח אחרי שמונה שבועות. מחר יותקנו טלפונים ואינטרנט מהיר".

קרן לא הופתעה מהגילוי. "ידוע לנו ששלוסון ורחמילביץ' העתיקו את פעילותם לקוסטה ריקה וסגרו את הסניפים בארץ", היא אומרת. "הפעילות שאת מתארת, כמו אכילה מועטה, עייפות כרונית, עבודה בלתי פוסקת, ניתוק מהמשפחות והתנזרות מסקס, אפיינו את התנהגותם גם בארץ".

פעילותם של רחמילביץ' ונלסון בישראל נראתה ככתבה ב"7 ימים", פרי עטה של איילת קדם, לפני חמש שנים. "הם שור לטים ביד רמה על קבוצה של מחפשי דרך, שסופגים עלבונות, השפלות וניבולי פה ומנהלים טקסי אכילה, ניקיון והתעמלות ספרטיניים", נכתב אז. "חלק מפורשי הקבר צה מעידים על פחדים, חרדות ותופעות של תלות קשה בנלסון ורחמילביץ'".

רחמילביץ', "הפרופסור", כפי שכונה בישראל, הוא עבריין שהורשע בגניבת אוסף היורדיקה של מוזיאון הארץ, סחר במיליוני כדורי אקסטזי ועוד. בעודו יושב בכלא פתחה אהובתו "סרנאט", קיבצה סביבה כחמישים מאמינים והפכה מעין גורד. רחמילביץ' נהג להעביר לה הנחיות דרך הטלפון, מתאו במ' עשיות. "הם מאמינים בעבודה קשה, ואכן העייפות שראית על חברי הקבוצה נובעת מהעבודה שהם עובדים מהבוקר עד הערב שבעה ימים בשבוע", אומרת קרן. "ההתנהלות והאידיאולוגיה של הכת בקוסטה ריקה נותרו כפי שהיו בארץ".

הם טוענים שאינם כת. ממה את מסיקה את זה?

"כמו בכל הכתות, חברי הקבוצה שבויים